

Tři minuty
Martina Crowa,
hra Genricha
Borovika,
kterou uvedlo
Realistické
divadlo v roce
1974. Hrála jsem
tam s Martou
Vančurovou.

Ze zájezdového
představení.
Mamince tehdy
řekla jedna divačka,
že jediné já a Eva
Veškrnová, sestra
Dagmar, jsme ji
zaujaly. Tím oklikou
sdělila, že hra
nestála za nic.

Bylo vám příjemné, když vás lidé na ulici poznávali?

Ano, vždycky mi to bylo příjemné a je mi to příjemné dodnes. Protože jsou to milá setkání. A v minulosti to bylo žádoucí hlavně u řezníka, zelináře nebo na úřadech.

Byl někdo z vašich obdivovatelů dotěrný?

Dotěrný ani ne, ale zhýralý. Volal mi jeden, že mám krásná prsa, pak přidával a přidával, nakonec mi začal popisovat, co by se mnou chtěl dělat. Nebylo to nic, po čem bych prahla, a tak jsem mu poradila: „Víte co, navštivte sexuologa, ten by vám s tím mohl pomoci.“ A on volat přestal.

Jaké byly fanyanky Mistra Vinkláře?

Ty k nám domů nevolaly, neznala jsem je. Ovšem vím, že jich měl hodně a já se tomu ani nedivila. V některých svých rolích byl zcela jistě okouzlující, takže bylo možné k němu vzplanout, ale Adonis to nebyl, měl krátké nohy, hlavně část od kolen ke kyčlím. Nikdy jsem ho za krasavce nepovažovala, ale když se dnes dívám na některé jeho filmy, musím uznat, že přitažlivý byl.

Nedávno jsem zase po letech viděla pohádku Martina Friče *Princezna se zlatou hvězdou* a je v roli